

Posudek vedoucího bakalářské práce
Bitva u Znojma
Izabela Straková

Každý, kdo má určité historické povědomí o napoleonských válkách, jistě slyšel o bitvách u Aspernu, v němž Rakušané slavně zvítězili nad Napoleonem, a u Wagramu, kde jim Napoleon jejich opojení a iluze z vítězství zanedlouho zase vzal. Naproti tomu další bitva tohoto válečného tažení veřejnosti obecně uniká (někdy i přímo splývá s boji u Wagramu) a ani historiografie jí zdaleka nevěnovala takovou pozornost jako střetům výše zmíněným. To se autorka rozhodla změnit. Nutno přitom podotknout, že její zájem o napoleonské války je dlouhodobý a odrážející se i v jejím díle v oblasti historické beletrie, kde je pisatelkou oceňovaného románu o Hortensii de Beauharnais. Především, že její talent, kompetence (francouzština, němčina, angličtina) a píle jsou na takové úrovni, že si práci mohla strukturovat a vést s mírným usměrněním po celou dobu sama, jelikož je k tématu sama postavou z nejpovolanějších. Nepřekvapuje ani, že předkládá práci, která by mohla být směle prací diplomovou, ne-li doktorskou.

Prvních osmdesát stran je jakýmsi prologem znojemských událostí se stručným vyličením událostí od bojů Rakouska s Francií koncem 18. století přes obsáhlejší popis dění v roce 1809, včetně oněch bitev u Aspernu a Wagramu, až po detailní (50 stran!) vyprávění o tom, co probíhalo ve dnech bezprostředně před znojemskou bitvou. Šlo u ústup Rakušanů od Wagramu směrem na Moravu a jejich pronásledování vítěznými Francouzi. Již během 9. července došlo k drobnějším potyčkám u Hollabrunnu a Laa an der Thaya, po nichž se pronásledovatelé objevili u Znojma. Bitvu u tohoto jihomoravského města, ovšem s četnými přesahy do širšího okolí, autorka rozdělila do dvou kapitol (o ca 50, resp. 40 stranách) s ohledem na její dvoudenní trvání. Rád bych zde vyzdvihl, že ve víru bojové vřavy a militárních aspektů nezapomněla ani na dopad na zdejší civilní obyvatelstvo, pro nějž boje na začátku července, tedy před sklizní, znamenaly už jen z tohoto pohledu čirou katastrofu, o dalších násilnostech ani nemluvě. Druhého dne, 11. července, bylo dobojováno a čtenář může s autorkou sčítat mrtvé, raněné a nezvěstné. Ve čtvrté kapitole se přesuneme z bojiště k jednacím stolům diplomatů a dovíme se o přípravách i následném uzavření schönbrunnského míru, který byl pro změnu pohromou pro záměry a ambice rakouské monarchie. Poslední kapitola, či spíše jen krátký epilóg, představuje druhý život znojemské bitvy, tedy její rezonování v historické paměti a připomínání v současnosti.

Autorka se přitom nespokojila s odbornou literaturou, jejíž seznam je úctyhodný a zahrnuje i množství zahraničních titulů, ale obrátila se i ke zdrojům primárním a navštívila hned několik přespolních archivů, včetně toho vídeňského. Poznámkový aparát zahrnující více než šest set odkazů hovoří za vše. Precizní jsou rovněž přílohy, jak obrazové, tak mapové, a zvláště statistické. Oceňuji rovněž vysokou úroveň autorčina písemného projevu, bez jazykových lapsů a s vytříbenou stylistikou, byť občas sklouzává (se svým zaměřením ovšem pochopitelně) od odborného jazyka k tomu beletristickému („krví prolitá vesnice“, „nechme... sbor odpočívat a přesuňme se...“). Což ale rozhodně není výtka, jen drobné upozornění. Koneckonců, nic jiného snad autorce ani nelze vytknout.

Bakalářskou práci I. Strakové velmi rád doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako **výbornou**.